

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514212033
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7514212033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpená Allianz - slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad č. 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému K. I., nar. XX.X.XXXX, bytom C. K. R. D., R.. Ľ.. Š. X, zastúpenému LEGAL IURIS Advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom v Rožňave, Tehelná 11, IČO: 47 242 795, o zaplatenie 10.884,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 14. septembra 2018 č.k. 11C/304/2014 - 73 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o lehote na plnenie a o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.884,22 eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania vo výške 5,5% ročne od 10.10.2013 až do zaplatenia zastavil (výrok II.) a rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 100 % trov tohto konania, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, podanej na súd dňa 30.6.2014 s tvrdením, že žalovaný pre spôsobenie dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu so smrteľným následkom pre chodca S. D.-N., bol rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 1T/22/1999 uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví, z ktorého dôvodu je daná jeho zodpovednosť za škodu na v zmysle § 420 a § 427 Občianskeho zákonníka. Ku škode došlo pri prevádzke motorového vozidla, preto všetky nároky na náhradu škody vzniknuté z tohto titulu boli po ich uplatnení usporiadané, a tak aj pre Sociálnu poisťovňu bola poskytnutá náhrada dávok vdovského dôchodku pre pozostalú manželku nebohého O. D.-N. za obdobie od 2.9.2010 do 1.7.2013 v celkovej výške 8.893,31 eur a sirotského dôchodku pre dcéru nebohého T. D.-N. za obdobie od 2.9.2010 do 30.8.2011 vo výške 1.990,90 eur, ktoré namiesto žalovaného žalobca uspokojil dňa 16.7.2013 a následne žalovaného listom zo dňa 20.8.2013, 20.9.2013, 9.10.2013 a 31.10.2013 vyzval na uhradenie tejto sumy, žalovaný výzvy prevzal, ale nárok žalobcu neuspokojil.

3. V odôvodnení súd poukázal i na obranu žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 22.8.2014 č.k. 11Ro/511/2014-33 založenú na argumente, že so žalobcom nie je a ani nebol v žiadnom právnom vzťahu, predmetná vec zanikla splnením jeho záväzku voči Sociálnej poisťovni a.s. plnením z jeho strany. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania tvrdiac, že poisťovňa udalosť, ktorá zakladala

jeho zodpovednosť za škodu, sa udiala dňa 2.12.1998, z ktorého dôvodu žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, lebo podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb. na žalobcu prešlo vymáhanie pohľadávok, ktoré vznikli pred rokom 1997. Pre prípad vyhovenia žalovaný žalobe žiadal o povolenie splátok z dôvodu zlej finančnej situácie žalovaného, ktorého existenciu dlh ohrozuje.

4. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 1.7.1999 č.k. 1T/22/1999- 81 bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že dňa 2.12.1998 viedol osobné motorové vozidlo po požití alkoholických nápojov, v ľavotočivej zákrute zišiel s motorovým vozidlom na chodník, kde narazil do chodca S. D.-N., ktorý pri tejto dopravnej nehode utrpel zranenia, v dôsledku ktorých zomrel, a pozostalej manželke nebohého vznikol odo dňa jeho úmrtia nárok na výplatu vdovského, ktorý trval od 2.9.2010 do 1.7.2013, a bol vyplatený vo výške 8.893,31 eur Sociálnou poisťovňou, a.s., pobočkou Košice a tiež dcére nebohého vznikol nárok na výplatu sirotského dôchodku, ktorý trval i v období od 2.9.2010 do 30.8.2011 a bol vyplatený vo výške 1.990,91 eur Sociálnou poisťovňou, a.s., pobočkou Košice, ktorej túto sumu spolu 10.884,29 eur refundoval žalobca dňa 16.7.2013 z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a následne žalovaného listom zo dňa 20.8.2013, 20.9.2013, 9.10.2013 a 31.10.2013 vyzval na úhradu tejto sumy z dôvodu, že žalovaný v čase dopravnej nehody viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 1 ods. 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 3, § 28 ods. 2 a 3 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o Sociálnom poistení, § 440, § 101 Občianskeho zákonníka uzavrel, že je daná aktívna vecná legitimácia žalobcu, na ktorého zo zákona prešli práva a povinnosti Slovenskej poisťovne a.s. vzniknuté zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré uplatňuje a vykonáva v mene a na účet kancelárie Slovenská poisťovňa a.s., toho času Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.. Konštatujúc, že právo žalobcu na tzv. postih (regres) nie je nárokom na náhradu škody, ale ide o nárok osobitnej povahy, vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premičania uplatneného nároku žalobcu súd posudzoval, kedy žalobca mohol vykonať po prvý raz svoje postihové právo, ktoré sa odvíja od toho, že došlo k plneniu z jeho strany, t.j. od momentu, kedy bolo skutočne poskytnuté plnenie. Dôvodiac, že právo žalobcu voči žalovanému na náhradu sumy, ktorú zaplatil v súlade s § 24 ods. 2 písm. b) a § 24 ods. 3 zák. č. 381/2001 Z.z. sa premičuje v trojročnej premičacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a jej plynutie začína nasledujúci deň po dni, kedy bolo plnené (v prejednávanej veci bolo plnenie poskytnuté dňa 16.7.2013) súd usúdil, že premičacia lehota začala plynúť nasledujúci deň, t.j. 17.7.2013 a pretože žalobca si uplatnil tento nárok podaním žaloby na súde dňa 30.6.2014, svoj nárok voči žalovanému uplatnil včas, nakoľko premičacia lehota by uplynula až dňa 17.7.2016. Vychádzajúc zo zistenia, že žalovaný riadil motorové vozidlo po požití alkoholu, uzavrel, že žalobcovi vznikol nárok podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 423/1991 Z.z. na zaplatenie celej žalovanej sumy, t.j. 10.884,22 eur od žalovaného, a preto súd žalobe vyhovel v celom rozsahu. Súd žalovanému nepovolil splácať dlhovanú sumu v splátkach s odôvodnením, že „žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o majetkových a rodinných pomeroch žiadnymi dôkazmi“.

6. Výrok o zastavení konania v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania vo výške 5,5% ročne od 10.10.2013 až do zaplatenia súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 145 ods. 2 CSP poukazom na účinný dispozičný úkon žalobcu, ktorým zbral žalobu v tejto časti späť pred začatím prvého pojednávania.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s odôvodnením, že žalobca mal v konaní úspech v celom rozsahu, a preto súd mu priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a výroku rozsudku o trovách konania (výrok I. a III.) podal včas odvolanie žalovaný z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť, alebo zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Žalovaný zopakujúc argumentáciu na súde prvej inštancie namietol správnosť záveru súdu, že žalobca má v danom sporu aktívnu vecnú legitimáciu,

zotrúvajú na svojom stanovisku, že žalobca v spore nepreukázal, že je nositeľom subjektívneho žalovaného práva, o ktorom sa v konaní rozhodovalo, lebo k poistnej udalosti došlo v roku 1998 a nie je zrejmé, akým spôsobom a na základe akej skutočnosti prešlo na žalobcu právo vymáhania predmetného postihového nároku. Žalovaný namietol správnosť právneho posúdenia otázky premlčania práva žalobcu. Zotrvával na ním vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku žalobcu akcentujúc, že premlčanie je potrebné počítat' od vzniku poistnej udalosti, teda od roku 1998, a nie od výplaty platieb vdovského a sirotského dôchodku, pričom pôvodne Slovenská poisťovňa, a.s. voči žalovanému žiadny postih neuplatnila. Podľa názoru žalovaného došlo k premlčaniu už prvotného nároku, nakoľko sumy, ktoré vyplatil žalobca poškodenej sú následkom prvotného nároku, a preto je tento nárok premlčaný, pričom vdovský i sirotský dôchodok mal byť poškodenej, podľa mienky žalovaného, vyplácaný rok po poistnej udalosti. Žalovaný citujúc § 104 a § 106 Občianskeho zákonníka vyjadril právny názor, že začiatkom plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Vytkol súdu, že sa nezaoberal tým, že nahradil predmetné poistné plnenie v celom rozsahu Sociálnej poisťovni, a.s., čím podľa neho došlo k splneniu predmetného záväzku v zmysle § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súdu prvej inštancie žalovaný vytkol i to, že odôvodnenie rozsudku nie je dostatočne jasné, výstižné a náležité skutkovo a právne odôvodnené. Predovšetkým v tejto súvislosti namietol, že súd rozhodnutie nepovolil' mu splácať dlhovanú sumu v splátkach odôvodnil tým, že nepreukázal svoje tvrdenia o majetkových pomeroch žiadnymi dôkazmi, avšak bez toho aby sa zaoberal jeho majetkovou, zárobkovou a rodinnou situáciou a nedostatočne vyhodnotil skutkový stav, a to napriek tomu, že navrhoval povoliť splácanie dlhovanej sumy v mesačných splátkach po 200 eur z dôvodu jeho zlej finančnej situácie, ako i s prihliadnutím na predmet konania. Podčiarkol, že hoci je žiteľom rodiny a má dve maloleté deti, súd neprihliadal na jeho osobné, majetkové a zárobkové pomery. Napokon súdu prvej inštancie žalovaný vytkol, že nebral do úvahy jeho nepriaznivé majetkové pomery ani pri rozhodovaní o trovách konania a neaplikoval ustanovenie § 257 CSP.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Podľa názoru žalobcu v danom konaní nebolo žalovanému znemožnené realizovanie jeho procesných práv, bolo naplnené právo na spravodlivý proces tým, že súd zabezpečil pre obe zo strán rovnaké postavenie, každej zo strán dal rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z nich a rozhodnutie súdu dáva odpoveď na každú z námietok žalobcu.

9.1. Zopakoval, že Slovenská poisťovňa, a.s. bola subjektom, ktorý vykonával zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý bol zavedený na území Slovenska na základe zákona č. 56/1950 Zb. o premávke na cestách, pričom rozsah a podmienky upravovalo vládne nariadenie č. 11/1951 Zb., následne ďalšie predpisy, naposledy v čase rozhodnom pre daný nárok to bola vyhl. č. 423/1991 Zb.. Vychádzajúc z existencie zákonného poistenia zakotveného v § 879 druhá veta Občianskeho zákonníka, s odkazom na zákon č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve v znení zákona č. 25/1992 Zb., pripomenul, že všetky motorové vozidlá na území štátu boli, bez potreby uzatvorenia poistnej zmluvy, poistené v jednej vtedy existujúcej poisťovni Slovenskej poisťovni, a.s. a prevádzkovateľ ako aj vodič motorového vozidla, na ktorých sa vzťahovalo toto poistenie mali právo, aby poisťovňa za nich nahradila poškodeným uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Keďže žalovaný bezpochyby spôsobil pod vplyvom alkoholu prevádzkou motorového vozidla dňa 2.12.1998 dopravnú nehodu, pri ktorej na chodníku smrteľne zranil chodca S. D.-N., na žalovaného sa v zmysle príslušných ustanovení vyhlášky č. 423/1991 Zb. vzťahovalo zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, z ktorého mal právo, aby bývalá Slovenská poisťovňa, a.s. za neho uhradila uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, teda poisťovňa za neho nahradila škodu, ktorú žalovaný spôsobil, a preto do tohto odškodňovacieho procesu vstúpila Slovenská poisťovňa, a.s. ktorá škodu uspokojila. Sociálna poisťovňa bola zriadená zákonom ako verejnoprávno inštitúcia poverená výkonom nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia, ktorá prevzala od svojej právnej predchodkyne Národnej poisťovne, t.j. je súčasťou sociálnej sféry, ktorá plní úlohy v nemocenskom, dôchodkovom, úrazovom poistení, v poistení v nezamestnanosti a garančného poistenia. Nakoľko pri predmetnej dopravnej nehode zomrel S. D.-N., preto jeho vdova a deti si po preukázaní rozhodujúcich skutočností na nárok na vdovský (sirotský) dôchodok, tento v Sociálnej poisťovni uplatnili a táto tejto žiadosti vyhovel. Podčiarkol, že nárok na výplatu vdovského dôchodku po dobu jedného roka od smrti manžela má každá vdova, po uplynutí jedného roka zaniká iba nárok na výplatu vdovského dôchodku, samotný nárok na vdovský dôchodok však trvá ďalej s tým, že po uplynutí jedného roka nárok na výplatu trvá vtedy, ak

vdova spĺňa niektorú z podmienok a to, že je invalidná, stará sa aspoň o jedno nezaopatrené dieťa, vychovala aspoň tri deti, dovŕšila vek 45 rokov a vychovala dve deti, dosiahla vek 50 rokov alebo dosiahla vek aspoň 40 rokov ku dňu smrti manžela, ktorý zomrel následkom pracovného úrazu. Vzhľadom k tomu, že tieto podmienky splnené boli a trval nárok na výplatu vdovského dôchodku aj uplynutím jedného roka od smrti manžela, preto Sociálna poisťovňa tento dôchodok aj v období od 2.9.2010 do 1.7.2013 vyplácala. Výplatom dôchodkových dávok vznikla Sociálnej poisťovni škoda vo výške 8.893,31 eur a na jej náhradu má v zmysle § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení nárok voči osobe, ktorá túto spôsobila, teda žalovanému. Keďže ním spôsobená škoda bola krytá zákonným poistením (vyhl. č. 423/1991 Zb.), Sociálna poisťovňa výzvou požiadala poisťovňu o splnenie povinnosti nahradiť túto škodu za poisteného - žalovaného. Rovnako postupoval žalobca aj pri nahradení škody, ktorú spôsobil žalovaný Sociálnej poisťovni titulom dávok sirotského dôchodku (§ 49 zák. č. 100/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov) pre dcéru nebohého T. D.-N., a to za obdobie od 2.9.2010 do 31.8.2011. Žalobca teda nevyplácal vdovský dôchodok a ani nepreviedol práva a povinnosti, usporiadal jedine náhradu škody za poisteného - žalovaného.

9.2. Ďalej akcentoval, že v zmysle § 28 ods. 2, 3 zák. č. 381/2001 Zb. právne vzťahy vzniknuté zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla do 31. decembra 2001 sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov, pričom práva a povinnosti Slovenskej poisťovne, a.s. vzniknuté zo zákonného poistenia prechádzajú 1. januárom 2002 na kanceláriu s tým, že tieto práva a povinnosti uplatňuje a vykonáva v mene a na účet kancelárie Slovenská poisťovňa, toho času Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., a preto žalobcovi svedčí aj takto aktívna vecná legitímácia v konaní.

9.3. Nakoniec žalobca k odvolacej námietke žalovaného nesprávnosti právneho posúdenia otázky premlčania ním uplatneného nároku odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.8.2002 sp.zn. 3Cdo 16/2002 zopakoval, že žalovaný v čase dopravnej nehody viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu súm v zmysle § 11 vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorý nie je nárokom na poistné plnenie, ani nárokom na náhradu škody, ale ide o zvláštny nárok voči poistenému, vyplývajúci priamo zo špeciálneho právneho predpisu, ktorý zakladá a upravuje predmetný poistný vzťah, a pretože je osobitným originálnym nárokom poisťovne proti poistenému, jeho premlčanie sa neradiť úpravou premlčania práva na poistné plnenie, ani úpravou premlčania práva na náhradu škody, ale platí všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorej beh začína odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz s tým, že pre jej počiatok nie je rozhodujúci dátum dopravnej nehody, ale to, kedy sa právo mohlo po prvý raz vykonať. K tomu nemohlo dôjsť skôr ako vyplatením náhrady, čo je v prípade nároku, ktorý je predmetom konania, deň 16.7.2013, a preto ak žaloba bola na súde podaná 30.6.2014, bola podaná v zákonom stanovenej dobe. Argumentáciu žalovaného, že predmetné plnenie vyplatil Sociálnej poisťovni, a.s., čím malo dôjsť k splneniu záväzku v rozsahu 40.000,- Sk, označil žalobca za irelevantnú, nakoľko uplatnil postihové právo proti poistenému za vyplatenú náhradu škody vo výške 10.884,22 eur v roku 2013 a k tomu nároku žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o jeho čo i len čiastočnom uhradení.

10. Žalobca v replike na vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že na odvolaní a argumentácii prednesenej v odvolaní v celom rozsahu trvá.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti vyhovujúcemu výroku rozsudku je nedôvodné. Odvolanie proti výroku o lehote na plnenie a o trovách konania je opodstatnené.

12. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie

procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo nezrozumiteľnosť, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006, II. ÚS 383/2006). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia musí teda vychádzať zo zisteného skutkového stavu, pričom povinnosťou súdu je zistený skutkový stav podradiť pod príslušnú právnu normu a v odôvodnení rozsudku vysvetliť, z akých dôvodov zistený právny vzťah (skutkový stav veci) podradil pod dané zákonné ustanovenie, ako toto ustanovenie interpretoval a aplikoval na právny vzťah, ktorý je predmetom konania. Zároveň sa musí súd vysporiadať s relevantnými argumentmi sporových strán.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

15. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 a nasl. CSP.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku rozsudku v jeho vyhovujúcom výroku v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanom prípade odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom nie sú naplnené.

18. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia jeho dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, neboli zistené ani žiadne vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel a závery, ktoré prijal, primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Súd uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoj vyhovujúci výrok rozsudku, a to tak po stránke skutkovej, tak aj po stránke právnej. Z odôvodnenia rozsudku v časti jeho vyhovujúceho výroku nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

20. Žalovaný vo vzťahu k napadnutému vyhovujúcemu výroku rozsudku v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho privodili priaznivé rozhodnutie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo veci samej vo vzťahu k žalovanému. Odvolacie námietky boli už v podstate predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci, naviac sa k nim podrobne vyjadril opätovne vyjadril žalobca vo svojom písomnom podaní k odvolaniu, s ktorého výstižnými argumentmi sa odvolací súd bez výhrad stotožňuje a poukazuje aj na ne.

21. Odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku v jeho vyhovujúcom výroku (§ 387 ods. 2 CSP), a konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, so zreteľom na závery vyslovené v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), odkazuje na dôvody obsiahnuté v tejto preskúmvanej časti rozsudku a len na zdôraznenie správnosti napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

22. K námietke premlčania vznesenej žalovaným odvolací súd uvádza, že je potrebné rozlišovať podmienky občianskoprávnej zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) a podmienky, za ktorých vzniká poisťovateľovi právo proti poistenému na náhradu súm, ktoré zaplatil z titulu povinného zmluvného poistenia. V prípade nároku poisťovateľa proti poistenému nejde o nárok na náhradu škody vzniknutej poškodenému proti tomu, kto škodu spôsobil, ani o zákonnú cesiu tohto nároku poškodeného, ale o osobitný postihový nárok poisťovateľa. Právo poisťovateľa voči poistenému má charakter osobitného, originárneho nároku, ktorý sa premlčuje podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 799/2006 z 22.4.2008).

23. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 Občianskeho zákonníka). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

24. Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka).

25. Dlh musí byť splnený riadne a včas (§ 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala (§ 563 Občianskeho zákonníka).

26. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve. Rozhodujúci význam pre posúdenie, či a kedy nastáva actio nata, t.j. pre začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby (viď § 101 Občianskeho zákonníka) a pre začiatok omeškania dlžníka (§ 517 Občianskeho zákonníka) má okamih splatnosti práva na plnenie.

27. Už v judikáte R 28/1984 bol prijatý záver, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“. Na tomto závere sa ustálila aj neskoršia súdna prax [viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 25/2003, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 91/2004] zotrávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiadala

o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol.

28. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a judikatórnych premís, nemožno preto nič vytknúť súdu prvej inštancie v jeho závere, že právo žalobcu voči žalovanému na náhradu sumy, ktorú zaplatil v súlade s § 24 ods. 2 písm. b) a § 24 ods. 3 zák. č. 381/2001 Z.z. sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a jej plynutie začína nasledujúci deň po dni, kedy bolo plnené, teda deň nasledujúci po dni 16.7.2013, kedy žalobca zo zákonného poistenia žalovaného poukázal Sociálnej poisťovni plnenie - náhradu škody za vyplatené dôchodkové dávky (formou vdovského a sirotského dôchodku), premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň, t.j. 17.7.2013, a pretože žalobca si uplatnil tento nárok podaním žaloby na súde dňa 30.6.2014, uplatnil včas svoj nárok voči žalovanému, ktorý bezpochyby dňa 2.12.1998 viedol osobné motorové vozidlo po požití alkoholických nápojov, v ľavotočivej zákrute zišiel s motorovým vozidlom na chodník, kde narazil do chodca S. D.-N., ktorý pri tejto dopravnej nehode utrpel zranenia, v dôsledku ktorých zomrel. Pozostalej manželke nebohého vznikol preto odo dňa jeho úmrtia nárok na výplatu vdovského, ktorý trval a v čase od 2.9.2010 do 1.7.2013, a bol vyplatený vo výške 8.893,31 eur Sociálnou poisťovňou, a.s., pobočkou Košice a dcére nebohého vznikol nárok na výplatu sirotského dôchodku, ktorý trval i v období od 2.9.2010 do 30.8.2011 a bol vyplatený vo výške 1.990,91 eur Sociálnou poisťovňou, a.s., pobočkou Košice, ktorej túto sumu spolu 10.884,29 eur refundoval žalobca dňa 16.7.2013, ako bolo už vyššie uvedené.

29. K argumentu žalovaného, že k poistnej udalosti došlo v roku 1998, preto je uplatnený nárok premlčaný, odvolací súd podotýka, že uplatňovaný nárok musí predovšetkým vzniknúť. Nárok, ktorý si žalobca uplatnil v tomto konaní, aj keď je odvodený od poistnej udalosti zo dňa 2.12.1998, nevznikol žalobcovi v roku 1998, ale až v roku 2013, kedy vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu škody za vyplatené dôchodkové dávky formou vdovského a sirotského dôchodku.

30. Odvolací súd na základe vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolacie dôvody uplatnené žalobcom nie sú dané vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku, rozsudok je v tejto jeho odvolaním napadnutej časti vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

31. Vo vzťahu k žalovaným odvolaním napadnutému výroku o trovách konania a o lehote na plnenie, namietajúc záver súdu o (ne)povolení splácať priznanú peňažnú pohľadávku žalobcu v splátkach, však podmienky pre potvrdenie ani zmenu rozsudku neboli splnené. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v tejto časti zrušiť, pretože súd prvej inštancie svojim nesprávnym postupom znemožnil žalovanému realizáciu procesných práv priznaných v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany práv a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, ku ktorej vade je povinný prihliadať odvolací súd z úradnej povinnosti.

32. Súd je povinný v súlade s § 191 CSP vysporiadať sa so všetkým, čo vyšlo v priebehu konania najavo a čo strany sporu tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci. Pokiaľ súd túto svoju povinnosť nesplní a to buď tým, že sa so zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobera vôbec, alebo sa s nimi vysporiada nedostatočným spôsobom, ak súd založil súdne rozhodnutie na niečom, čo nebolo predložené na diskusiu, resp. čo nebolo predmetom diskusie strán, alebo ak pri hodnotení dôkazov niektorý z dôkazov vykonaných v konaní opomenul, resp. sa ním nezaoberal, má to za následok vadu konania premietajúcu sa ako zásah do ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a do práva na súdnu ochranu. Uvedená vada zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia, ktoré pre nedostatok dôvodov nemožno preskúmať. Za takejto situácie odvolací súd nie je ani oprávnený pre účely eventúálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť vykonané dôkazy.

33. K uvedenej vade došlo i v posudzovanom prípade pri rozhodovaní súdu o žiadosti žalovaného splácať priznanú peňažnú pohľadávku v splátkach a o trovách konania, a to vzhľadom na fakt, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nepovolil žalovanému splácať dlhovanú sumu v splátkach odôvodnil bez ďalšieho jedine konštatovaním, že „žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o majetkových a rodinných pomeroch žiadnymi dôkazmi“.

34. Takéto odôvodnenie tejto časti rozhodnutia odvolací súd považuje za nedostatočné, nakoľko z jeho obsahu nemožno zistiť, o aké skutkové zistenia súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel a ani jeho úvahu, ako dospel k záveru o nepovolení splácať žalovanému prisúdenú sumu v splátkach, keď navyš z obsahu súdneho spisu bezpochyby plynie, že súd uznesením zo dňa 30. júna 2016 č.k. 11C/304/2014 - 58 priznal žalovanému čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov, a to v rozsahu 50 %, vychádzajúc zo žalovaným predloženého vyplneného tlačiva MS SR pre fyzické osoby pre dokladovanie pomerov účastníka konania.

35. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca vo svojom odvolaní opodstatnene súdu prvej inštancie vytkol, že o náhrade trov konania súd rozhodol bez toho, aby skúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, a to napriek tomu, že súd skúma ex offa (ne)splnenie podmienok pre aplikáciu § 257 CSP.

36. Práve z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné, len rozsudok v tejto jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o lehote plnenia a trovách konania, zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

37. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o žiadosti žalovaného povoliť splácať dlh v mesačných splátkach s prihliadnutím na všetky predložené a označené dôkazy žalovaným, ako i odvolacie námietky žalovaného i žalobcu prednesené v odvolacom konaní, ako i o náhrade trov konania. Mať pritom za zreteľa, že v prípade peňažných plnení, na zaplatenie ktorých zaväzuje dlžníka súd v zásade platí, že povinnosť je potrebné splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 veta prvá CSP), avšak z ustanovenia § 233 ods. 3 veta druhá CSP a § 231 CSP možno vyvodiť, že zákon umožňuje, aby súd rozhodol o tom, že je možné povinnosť splniť v dlhšej lehote, prípadne že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí. Súd pritom vychádza vždy z okolností daného prípadu, resp. sociálnej a rodinnej situácie, osobného a zdravotného stavu, zárobkových pomerov osoby a pod., ktorej sa ukladá povinnosť. Na druhej strane, ak súd povolí plnenie v splátkach, musí určiť splátky v takom rozsahu, aby aj žalobcovi, ktorému sa má plniť, bola poskytnutá súdna ochrana spočívajúca v tom, že mu priznané plnenie bude zaplatené v reálnom časovom horizonte.

38. Za tým účelom súd zistí finančné, majetkové a sociálne pomery žalovaného, ktorému sa povinnosť rozsudkom uložila. Pri rozhodovaní o výške splátok určenej zo strany súdu bude potrebné prihliadnúť aj k povahe a výške priznanej pohľadávky, ako aj na hľadisko návratnosti tak, aby bola zabezpečená rovnováha medzi pomermi na strane žalovaného na jednej strane a zabezpečením práva poskytnúť súdnu ochranu žalobcovi na druhej strane. Pokiaľ povolí žalovanému uhradiť dlh v splátkach, z jeho rozhodnutia musí vyplývať úvaha o tom, ako dospel k tomuto rozhodnutiu a výške povolených splátok.

39. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania zväziť splnenie podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, so zreteľom na to, že toto ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho «nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané

účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch... Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti... Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko. Výrok rozhodnutia v prípade úplnej moderácie by mal znieť „stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ resp. „súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva“. Výrok, že „žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania“ už nemá v CSP oporu. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Nie je prípustné odôvodnenie obsahujúce iba odkaz na výpoveď účastníka konania bez toho, aby bolo možné z diel náhrady trov by napr. dostal odôvodnenia napadnutého rozsudku zistiť, z akých dôkazných prostriedkov súd čerpal svoje zistenia pre následný záver o odôvodnenosti aplikovať § 257. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené.» (Števček, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 940 - 943, in nález Ústavného súdu SR z 18. júla 2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

40. V novom rozhodnutí súd rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania, ako aj o trovách celého konania (§ 396 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).